

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

La realitat és (post)guerra?

LA TRAMA: Espanya, 1944. Ofèlia i la seva mare embarassada arriben a un vell molí que és el quarter general d'un escamot franquista que opera al bosc contra el maquis, rellotge en mà espera el capità Vidal, padrastre d'Ofèlia, però uns éssers fantàstics busquen la nena.

La pel·lícula: Estan de moda les pel·lícules sobre nenes-dones redemptores? A *La joven del agua* de Night Shymalan, que salva la Humanitat segons que acredita el George Bush de l'eix del mal, s'hi afegeix el darrer film del mexicà Guillermo del Toro (Jalisco, 1964). A través de les aventures meravelloses d'una nena de tretze anys ens explica un conte de faunes (i de fades) situat en la gens fantàstica època de la postguerra espanyola. En ambdós films és la dona qui redreça un món maldestre. S'ha dit que el segle XXI serà el de

l'ascensió social de la dona. D'acord. Són les heroïnes de Shymalan i del Toro una revisitació secular de la Verge Maria? De ser així, l'Acadèmia Mariana té un esplèndid esdevenidor, carrers enllà. Expert en maquillatges i en terrors gòtics, Guillermo del Toro (aviso: acudit fàcil) toreja a la brava i *gore*, amb pol-

sims *light* de cultura anglosaxona (si Alicia en Terra de Meravelles, si Històries Interminables) per cuinar un tast abarrocat que escenifica la tràgica realitat d'una postguerra asfixiant com la que es va viure els anys 40, en ple racionament. Que prenc el Toro per les banyes? I tant. *El laberinto* és un film grandiloqüent (dos en un) que en la seva ambivalència visual, poblada d'éssers foragitats de còmics *pulp-fiction*, és simple, i el que es pitjor, tirant a pedestre. No obstant, i sense cap motiu històric rellevant, esclata una imatge per al record (l'ogre amb els ulls a les mans). I és que el neoconservadurisme del cinema dominant (Hollywood i colònies) fa possibles discursos infantils d'aparent innocència ideològica. I el de Vilanova i la Geltrú, el Sergi López, va de dimoni dels Pastorets passat de voltes fent de militar franquista-menja- criatures, i que la Maribel Verdú està desconeguda, corsecada i legal.

La frase: "La màgia no existeix, ni per a tu ni per a ningú", apostrofa la mare. Que la màgia existeix en dóna fe el cinema explicant històries abradacabrants, i els monstres de la política (professional) quan estan en zel, és a dir, en ereccions electorals per violentar vots.

La recomanació: Els addictes al cinema del mexicà hi sucaran pa i els cinèfils del fantàstic igual es sorprenen badallant.

El laberinto del Fauno

Director: Guillermo del Toro.
Intèrprets: Ivana, Baquero,
Sergi López, Maribel Verdú,
Álex Angulo. Mèxic-Espanya,
2006. 121 minuts. Lauren.